

Posudek konzultantky rigorózní práce
Mgr. Jána Kramára
„Představenstvo akciové společnosti“

Předložená práce je věnována stále aktuálnímu, prakticky významnému a v řadě ohledů teoreticky komplikovanému tématu. Má 107 stran vlastního textu, takže svým rozsahem odpovídá požadavků kladeným na rozsah rigorózní práce.

Práce je členěna do šest částí a závěru, v nichž uchazeč nejprve vysvětluje pojem představenstva a jeho složení, dále jeho vnitřní a vnější působnost, způsob přijímání rozhodnutí, povinnosti, práva, odpovědnost a ručení členů představenstva. V závěru jsou shrnuty některé myšlenky a postřehy vyvozené z práce na tématu. Takto zvolená struktura je přehledná a logická.

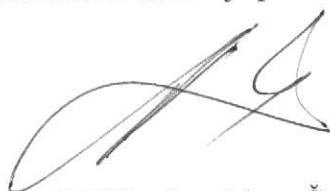
Po obsahové stránce svědčí předložený text o tom, že se uchazeč tématem hlouběji zabýval, neboť poukazuje na otevřené otázky právního režimu členů představenstva. K některým vyjadřuje vlastní stanovisko, resp. argumentuje, proč se přiklání k názorům některých komercionalistů. Je zřejmé, že Mgr. Kramár je obeznámen i s judikaturou vztahující se k tématu (viz seznam na str. 119), v samotném textu však mohla být využita rozsáhleji. V práci se vyskytují některé dílčí chyby či nepřesnosti. Např. na str. 10 se uvádí, že stanovy mohou, kromě funkce předsedy, zřídit i další funkce členů představenstva, což je minimálně neobratná, ne-li chybná formulace. Na str. 11 se uvádí, že „zúžení zbytkové působnosti představenstva“ je možné „doplněním stanov ve smyslu přiřazení předmětného okruhu záležitostí do výlučné působnosti valné hromady nebo dozorčí rady“. K tomu lze uvést, že předně stanovy nemají absolutní volnost stanov při „přesunu působnosti“ z představenstva na jiný orgán, ale v zásadě se musí vycházet z dělby funkcí ve společnosti. Kromě toho se měl uchazeč v této souvislosti zmínit o možnosti omezení jednatelského oprávnění představenstva, k němuž může dojít jak stanovami, tak rozhodnutím valné hromady či dozorčí rady (nepochybuji, že uchazeč tuto možnost zná). Na str. 13 považuji za věcně nesprávný argument vztahující se k možnosti delegovat obchodní vedení (uchazeč argumentuje zákazem udělovat představenstvu pokyny týkající se obchodního vedení). Na str. 31 se v poznámce pod čarou č. 62 hovoří nepřesně o zastoupení společnosti členem představenstva, ačkoli v jeho případě jde o přímé jednání společnosti. Z hlediska terminologického lze vznést námitku proti termínu „samostatný smluvní typ“, když má uchazeč zřejmě na mysli typovou smlouvu (str. 77). Na str. 38 se Mgr. Kramár spíše vyhnul problému, než aby jej řešil, když navrhuje

samostatné jednání předsedy představenstva v souběhu s jeho jednatelským oprávněním z titulu zákonného zmocnění. Na str. 46 hovoří o názorech teoretiků (dokonce o jejich větší části) bez jakýchkoli odkazů na jejich jména a práce. Námitku mám též k návrhu, resp. doporučení formulovanému na str. 78 ohledně zmocnění jiné osoby k uzavření smlouvy o výkonu funkce s členem představenstva, resp. o odměňování. Domnívám se, že návrh, aby společnost, resp. představenstvo jednající jejím jménem, zmocnilo jinou osobu k uzavření výše uvedené smlouvy, nic neřeší, a to vzhledem k obsahu vztahu založeného dohodou o plné moci.

Seznam použité literatury je dostatečně rozsáhlý a obsahuje řadu reprezentativních - i když s jedinou výjimkou pouze českých - pramenů. Na použitý pramen autor odkazuje v souladu s tuzemskými platnými citačními standardy.

Vzhledem k výše uvedenému mohu konstatovat, že předložená rigorózní práce splňuje podmínky kladené na tento typ odborného textu a je proto způsobilá obhajoby.

Praha, 1. března 2010

Prof. JUDr. Stanislava Černá, CSc.

konzultantka